

О Б С Ъ Ж Д А Н И Е

a_1960_004889

на

пиесата "ГЛАС НАРОДЕН" от Георги Караславов,
състояло се на 1. IX. 1960 г. в Народния театър
"Кръстьо Сарафов". Присъствуваха др. др.: Ф. Фи-
липов /председател/, Г. Караславов, Н. Лилиев,
Ал. Хаджихристов, Л. Алтънова, С. Гьорова, Петър
Василев, Ст. Тончев, А. Тодоров.

Ф. ФИЛИПОВ — Днеска се събрахме да прочетем и обсъдим пиесата
на другаря Караславов, която той беше обещал да напише за театъра
по голяма молба на ръководството. И за разлика от други автори за
голяма наша радост трябва да отбележа, че той не само устоя на думата
си, но и изневиделица ни изненада и каза: "Филипе, пиесата е готова,
кога ще я четем?" Днеска се събрахме набързо, поканихме по желание на
другаря Караславов и Сърчаджиев, и Петър Василев, за да чуем какво
е написал той за нас. Аз го считам като автор на театъра и много
радостно е именно това, че той се отзовава винаги, когато ние имаме
нужда от пиеси, които да запълнят празно място в нашия репертоар.

Ние с другаря Караславов имаме устно договаряне, което днес той
искам да го повтори. Ще ми бъде много мъчно, ако всяко негово драма-
тично произведение не се играе най-напред при нас. Такива мисли и
съображения има и ръководството на театъра и партийния комитет. И
мисля, че това се отнася и до "Танго", "Татул", "Селкор", и до съвре-
менната пиеса, която той пише — всички те трябва да минат през нас.

Ето с тези няколко общи мисли аз моля другарите, когато се из-
казват, да не пропускат да отбелязват и всичко онова, което им е на-
правило впечатление като постижение. Да се откажем от тази традиция
да не казваме хубавото: "А бе хубавото, то се знае". Аз смятам, че в
това отношение речта на Суслев особено трябва да ни послужи.

Но с това не искам да бъда разбран криво: другарите трябва да
казват всичките си мисли и съображения, които, ако авторът се размисли
върху тях и ги приеме, биха помогнали да се обогати творбата.

Често пъти ние с авторите разговаряме и сме много щастливи като
кажат, че взимат под внимание нашите съображения. Авторът много добро-
съвестно работи, но като донесе това, което е поправил, ние се тухка-
ме, че сме му казали всичко това. А истината е, че неговите сили не
са му стигнали да надхвърли онова, ^{към} което се е стремил.

Другарят Георги Караславов не е такъв. И Камен Зидаров не е такъв автор, но за съжаление, доколкото се простират сведенията ми, за сега е поправил само една сцена от "Безсмъртна песен".

Ето с тези най-общи мисли аз бих искал да започне нашето обсъждане.

ГЕОРГИ КАРАСЛАВОВ - Аз трябва да ви благодаря, че вие отделихте от вашето ценно време, за да чуете едно мое произведение, върху което съм работил. Аз ви моля да имате пред вид едно нещо - че аз желая да чуя онова, което мислите и чувствувате. Някои се стесняват, че аз съм бил еднi кой си и това е най-опасното, за мен преди всичко. Аз ви моля да ми кажете всичко. И най-отрицателната критика, ако е справедлива, аз ще я приема. Досега съм се разсърдил на един единствен критик, той е Гочо Гочев. Защо? Когато четехме "Габерови", Гочев беше тогава член на художествения съвет при театъра. Той тогава се изказа много възторжено за пиесата и каза, че това е национална драма, даже такива работи каза за езика на пиесата, че на мен ми беше неудобно да слушам.

След това аз се разболях, казаха някои, че ще умирам и той, вероятно окуражен от това, заговори съвсем обратното на онова, което беше казвал преди. "Това, казва, било език на президиума на народното събрание." Може ли такова нещо? Да кажеш сега, че езикът на едно произведение е прекрасен, а след две седмици - че е лош.

Та искам значи да подчертая, че аз уважавам честната критика, искрената. И, казвам ви, никому не съм гонил гарес, напротив, винаги съм благодарил на всички, които искрено са ми казвали мнението си. Ако написаното от мен излезе лошо, трябва да знаете, че на мен никой няма да ми прости, защото, до 30, па и до 40 години все може да кажат: "Ила, е, ще се справи." Но при мен вече такива надежди няма. Това, което е, е.

Та, ако вие ме цените, ако ме тачите, в което не се съмнявам, аз ви моля да ми кажете искрено: доброто е добро, лошето е лошо.

Сега, що се отнася до ангажмента към Народния театър, понеже тук ще се протоколира, аз ви казвам: инициативата за драматизацията на "Татул" произлиза от друго място и вие знаете това. Аз дадох обещание, а за мен казаната дума е подписан договор. А всичко останало ще ви давам най-напред тук, ако го харесате, добре.

Ф. ФИЛИПОВ - За "Татул" независимо от това, Народният театър ще си го постави. Никой няма основание да ни забрани. На друго място може да си излезе, но "Татул" ние ще си поставим.

Г. КАРАСЛАВОВ - Разбира се, а от сега нататък всичко останало ще си представям на вас.

АСЕН ТОДОРОВ - Тази пиеса на другаря Караславов не може да се преценява другояче, освен като едно зряло произведение. Радва ни в това усещане на един пълнокръвен живот, на жизнени образи, на пълнокръвни характери, на нещо осезаемо, реално, взето от живота, нещо, което оставя много дълбоко впечатление у всеки, който чете пиесата. Действието е стегнато. Кулминацията е в четвърто действие, където е силата на пиесата - там виждаш осъзнатата от народа воля за борба, осъзнато е положението му, осъзнати са класовите сили, които са достигнали до остри конфликти. Няма я само тази стихия на Юрталана, няма ги тези пречки, които се явяват; той е всъщност господар. Тук се разкриват осъзнатите сили на народа да води борба за хляб и в това е главното достойнство на пиесата, в която на първо място трябва да бъде отделено голямо внимание именно на това разгръщане на народните сили.

Този човек /Жанката/, за разлика от Юрталана, е постигнал по-голямо могъщество. Но тук ми се струва, че не толкова той има главното място, а тези, които водят настъпателната борба. Моето впечатление е такова: тук Жанката не толкова настъпва, колкото се отбранява. Той, след като прочита весника, разбира, че има нещо ново, силно, срещу което трябва да се отбранява.

Като изхождам от тези съображения - че кулакът е в отбрана, а настъпват народните сили - смятам, че повече терен трябва да се даде в пиесата на Вълко и тези около него. Това нещо и сега се чувства, но като се даде повече място на Вълко, още повече, ще проличи че Жанката е повече в защита, ще се почувствува нарастването на осъзнатата борба на народа. Това само мога да кажа, че е една единствена почувствувана от мен подробност. Произведението е написано много хубаво, внушава идеята, която авторът е искал да доведе до нас. Действието върви много стегнато.

АЛЕКСАНДЪР ХАДЖИХРИСТОВ - Другарят Караславов даде обещание и ние ще го гоним и ще настояваме, защото другарят Караславов е наш и ние сме негови. На мен най-малко се пада да говоря големи приказки, но ми се струва, че "Глас народен" е голямата крачка напред в нашият съвременна драматургия. Не мога и до този момент да се откъсна от това страшно първо действие. Характерите, конфликтите са разкрити с такава партийна страстност, така е разголил авторът тези чорбаджии. А пък това четвърто действие така страшно ми въздействува! Просто съм изненадан, как е могъл авторът по този начин, с тази форма да разкрие такива взаимоотношения и характери, с такава човечна вяра в нашата идея, в нашето начало. Това е страшен език, български, со-

чен, лъхаш на чернозем.

Ще приключа с тези няколко думи: смятам, че не бива да се пипа образа на Вълчо. Той е добре развит и ми се струва, че от едно разширяване няма да се спечели. Една единствена молба имам - много заобичах образа на Тончо. Да се обогати още, да му се даде още мъниче текст. Много обичлив образ, а сте го направили малко пестеливо.

Накрая ще кажа, че е много трудно вече за всички пишещи братя, защото трябва да стигат нещо много значимо. Голямата крачка е направена.

НИКОЛАЙ ЛЮЦКАНОВ - Най-напред искам да кажа нещо за "Татул". Идеята за драматизацията на "Татул" излезе от мен, когато бях във Военния театър. Тази идея се зароди в мен от преди три години. Веднаж бях отишъл в Бургаския театър. Там с актрисата Радева говорехме веднаж за български пиеси, за драматизации. На другия ден тя ми донесе да прочета "Татул" от Караславов. Аз още по пътя за София го прочетох и й писах веднага писмо. Така ми хареса! Книгата дори още е в мен. Да си призная тоя грях: на два-три пъти се опитвах да го драматизирам. И във Военния театър казах, че трябва на всяка цена да играем "Татул". Сега чувам, че сте го драматизирали, че сега го драматизирате. Така че ако по наследство трябва да се гледа, трябва да дойде "Татул" най-напред тук.

Сега за "Глас народен". Аз не ще съдя творбата на другаря Караславов, но ми се иска да кажа, кое ме развълнува. Преди всичко трябва да се постави въпросът: защо трябва да се постави това нещо? И какво е съвременното звучение на пиесата? Достатъчно е дори да се види една страница от живота и борбата на нашия народ. Все още нашите писатели са задължени да показват това борческо минало на нашия народ. Има написани спомени от участници в партизанското движение, не от писатели, но написани така ръбато, че яд ме хваща на нашите писатели.

Г. КАРАСЛАВОВ - Писателите чакат да измрат авторите на тия записки, та да не търсят авторско право.

Н. ЛЮЦКАНОВ - Ленин е казал, че идеята на едно произведение е ума плюс желанието на автора. Ако се прибави: желанието да се разкаже какво е било тогава, и вече съвременното звучение е на лице.

Второто нещо, което мен ма вълнува толкова е особено релефните образи, просто да ги пипнеш с пръст. Те живеят с чудно образната си реч. Аз като чета Йовков и Елин-Целин, си казвам, че те ~~жжж~~ пишат и рисуват типични селски образи, а езикът им е без натуралност, а като чета тази пиеса, езикът така ме грабна, че изобщо вече не разсъждавах дали той е литературно-сценичен. Грабна ме със своята свежест.

Третото нещо, което според мен е голямо достойнство на пиесата е, че непрекъснато има някаква действеност. Няма място, където само да слушаш как си разговарят. Режисьорът, който ще я поставя, е повече от улеснен да намери и скъзозвонно действие, и образи и т.н.

Четвъртото нещо, което ми направи много хубаво впечатление е това, че пиесата дава възможност да се даде на спектакъла симфонично звучение. Особено четвъртата картина дава такива възможности и на режисурата, и на актьорското майсторство. Дава възможност да го скрупниш, до епическо звучение.

Към образа на Вълко иска да кажа, че може би не ми достигаше никакво по-активно отношение, което да стопли човешката страна на образа на Вълко към съдбата на Латинка, или към ратая. Добре е тай да се сгрее, да стане по-многобагрено, по-сърдечен.

И ми се поиска, може би защото съм сантиментален, някаква по-голяма яснота в отношението между Тончо и Латинка. Тази лирическа линия, тази стаеност на дълбоко човешко чувство ми се поиска да е по-широка.

В трето действие, което е отново в къщата на Жанката, ми се иска по-голяма съгъстеност на диалога. Може би защото Севелина чете, защото това чувство го нямах, когато вие четохте.

Предполагам, че това е въпрос на режисурата, но тия врагове смятам, че не бива дотолкова да се представят в хумористичен вид. Все пак да се почувствува, че това са страшни хора, срещу които цялото село се вдига на борба, че те хапят.

Но тези неща - за съкращенията в трето действие и за това, че те трябва да станат повече възли - са неща, които аз съм почувствувал, а първите две бележки казвам по убеденост - за това, че ми се иска да се задълбочи лирическата линия и да се задълбочат отношенията на Тончо към Латинка и на Вълко към Латинка. Смятам, че това ще обогати и без това много хубавата драматическа творба на другаря Караславов. Така ми се струва.

Л. АЛТЪНОВА - Пиесата много ми хареса. Композиционно много е стегната, с много хубав език. И аз също съм от село, тази атмосфера ми е извънредно много позната и даже поговорките, които ги помня цял живот.

Аз може би ще направя много смело предложение, но смятам, че трябва да има още едно действие или пролог, с който да започне пиесата и в който да се види броженето на народа, да се види, как този чорбаджия иска да им вземе всичкото жито. Да почне с една масова сцена в селото. Всички са прочели вестниците, всички знаят за

това, което той е намислил. Протестите се чуват от самото начало. Даже може да се подметне, че Латинка е пристанала и да се разбере, че тя няма да е щастлива в тази къща.

Н. ЛЮЦКАНОВ - Няма ли да се наруши постепенността в нарастването да действително?

Л. АЛТЪНОВА - Няма. След това то ще бъде почувствувано от зрителя с още по-голяма сила. Това е мое мнение. Събития са се случили и в къщата, за които трябва да се говори. Трябва да се каже малко повече и за създа. Те все още се страхуват, не са напълно сигурни в изхода.

Джанковица трябва да се покаже със своя характер - пред мъжа си една, а зад гърба му тя пак си е господарка.

За Подготовката за митинга трябва да се подхвърли още в първо действие. Не може от врага да се научаваме за това какво върнат комунистите. Смятам, че трябва да се разкрие повече какви са плановете на комунистите. Точно трябва да влезе в контакт със всички и от него да разберем отношението му към всички. Този светъл образ още повече трябва да се разшири. И особено неговите отношения към Латинка трябва да се изяснят още повече.

Още в къщата на Джоко трябва да се спомене, че той се опира на кмета, на пона.

Второ действие. Тук още да се види какъв е Вълко и връзките му с другарите. Аз смятам, че той не е достатъчно разкрит, въпреки, че образът е завършен. И да се знае от публиката какви са плановете му. Вместо да се говори, че е вдигнато селото, да видим как се е вдигнало.

В трето действие "гърбицата на тялото" мисли, че е по-добре да стане "гърбицата на гърба".

Загатнато е за третия син, но трябва малко повече да се каже защо не се е върнал той, къде е отишъл.

Още в първо действие да се изрази тревогата на Жеко от събра-нието. Той изпитва страх, защото не е уверен в своите сили.

Да се изясни отношението на Латинка, след като е видяла какво е направила. Смятам, че трябва да претърпи някакво развитие. Да се забележи, да се загатне, че тя е разбрала, вътрешно е подготвена и така да се стигне до протеста. Да се разбере, че от боя е абортира-ла.

За да се изясни повече отношението между двете естърви да се подхвърлят една-две реплики помежду им.

За четвърто действие аз смятам, че няма нужда да говоря, защото извънредно много ми хареса и го намирам, че е завършено класическо действие.

ПЕТЪР ВАСИЛЕВ - Аз дойдох късно и от първо действие нямам впечатление. Така както чух пиесата за мен тя разкрива не толкова отношението на свекървата към снахата, колкото борбата между две идеологии, срещу една куладината, която борба нараства в тази бунта за мера. Това са годините на Блока. Тук се явява не Ерталана вече, а Жеко, който заглъхва към средата на действието и израства неговия син. И много ми се иска неговият син Желязко да не е чобанин, а да е учил-недоубил в града и той да води така настървено тази младеж, донесъл от града тези пантафи идеи.

Колкото свекървата остане по-безлична, по-няма да напомня на злоумишлените хора на "Снаха".

Аз завръзката на пиесата изтъквах. Накрая ми се струва, че групата полицаи не бива да е от десет души, защото подвежда, че ще стане някакъв по-голям конфликт.

Автор, като Караславов може само да ни радва, че е наш. За езика му ще кажа мнението на един такъв специалист, като Симеон Радев, който преди да почне да пише драми Караславов се изказа за него така: "Караславов има преди всичко такъв бликащ диалог, че се чуда, защо се не хване да пише драми."

Н. ЛИЛИЕВ - Пиесата "Глас народен" е такава ценна придобивка и ако си позволим да сравним тази пиеса с първите пиеси на Караславов ще видим голяма разлика, която е в полза на Караславов, който вече се утвърди като драматически автор.

Той печели с това, че създава не само живи образи, но и чисто български, български отначало докрай с техния хумор, с отношенията им. В интереса на една максимална концентрация е да отпаднат някои неща. Например първото действие, края, Тоньо, който вижда всичко през прозореца не бива да казва всичко с такива подробности, щом във второто действие той ще разкаже всичко.

СЕВЕЛИНА ГЬОРОВА - Аз ще се мъча да изхождам от това, което вие сте искали да дадете. Преди всичко това, което направи впечатление на всички е, че втората драма на другаря Караславов има големи достоинства преди всичко като драматическо произведение. Нито една сцена няма описателна, всичко става пред очите на зрителя.

Всяко действие си има свой ясен композиционен център. Първо действие - съзряването на конфликта около мерата. Второ действие - изхода, който търси ~~Жанка~~ Жеко; център става диалогът с Вълко. Трето действие - търси странична пролука, търси Латинка да отиде да говори и този път е пресечен. Струва ми се, че тази реакция на Латинка, прав е другарят Люцканов, тази сцена трябва да е по-кратка; просто много бързо да свърши тази сцена. Бързо да мине и влизането на Стефан, на Свекървата, на снахата. Съвсем накратко, без никакви подробности.

Всички казаха за IV действие - наистина много е хубаво именно защото дава възможност да се предаде силна масова сцена с толкова герои, които са необходими. Но ми се струва, че в това действие за разлика от останалите, няма тоя обединителен център. А ~~всичко~~ това е подвигът на Тончо, който в очите на селяните е бил ратай, послушно куче, сега става герой. И от тук да кажа нещо, което е най-основната ми забележка в пиесата - трябва да се намери нещо, което да свърже 30-те със 60-те години. Мисля, че не е прав Асен, като казва, че образът на Вълко трябва да се разшири. Ние знаем за тези герои. А образ, който трябва да заеме повече място в пиесата, това е образът на Тончо с неговия безимен героизъм. Един човек, който преживява страшна драма като гледа, как пред очите му бият любимото същество. Той извършва героизъм със съзнанието, че няма да бъде забелязан. Това ще въздействува най-силно на нашата публика.

Действително в пиесата конфликтът е ясен, но неочакваното е от една страна съдбата на Тончо, който е нов образ, а от друга страна - драмата на Латинка, която реакция идва неочаквано и това компенсира тази известност - например ние знаем, че Вълко няма да отстъпи.

Само това е, което исках да отбележа.

СТОЯН ТОНЧЕВ - Радостно е, че театърът вече работи с пет-шест автори и намира съзвучие с тяхното творчество. Мисля, че всички чувствувате доколко ~~високо~~ в пълно съзвучие се намират камертоните на творчеството на другаря Караславов с камертоните на линията на творчество на този етап на нашия театър.

Не зная как е подеиствувала на другите, но за мен тази реплика "гърбица на тялото" послужи като откровение като гърбица на душата на Тия хора

Виждаш къде е в същност гърбицата на тогавашното време.

Мисля, че може да се стъстят известни места. Има като че в двата диалога на увещаването известно тематично повторение – първият път, когато Жеко отива да води преговорите и не успява и втория път, когато отива да говорят със снахата.

Аз мисля, че за театъра е повече от необходимо да се нагърби и да доведе това произведение до сцената.

Ф. ФИЛИПОВ – Аз ще почна с тези думи на другаря Тончев: че има някаква връзка между стила, почерка, реалистичния път на нашия театър и почерка и стила на реалистичната линия на Караславов. Тя е момент, който в началото на нашето съвещание беше разкрит от мен. Караславов със своята комедия, която беше приета без всякакви колебания от страна на тези, които имат голяма грижа за родната драматургия, за нейното изграждане, показва, че най-племият наш драматург е не само наш; аз съм дълбоко убеден, че всички нови пиеси ще излязат от нашата страна, ще бъдат представени в чужбина. Караславов е много ~~инициативен~~ национален: той създава такава българска атмосфера в своите творби, че веднага ще познаеш, че са български. Не е така с пиесата на Пейчев например, която ако смениш имената на героите, няма да познаеш че действието става в България или другаде. Именно затова аз съзнателно не взех тази пиеса в нашия репертоар.

Справедливи са тези мисли, които тук другарите изказаха за пиесата на Караславов "Глас народен" и за това, че с това произведение той е отишъл далече напред от досегашните си произведения, и за това, че експозицията веднага хваща зрителя за гушата, като вижда, че на Жеко Жанков и неговите намерения се слага прът и той започва да събира сили да действа срещу тях, и за това, че образите са толкова ярко очертани и пленяват всички нас и имат своя индивидуална съдба.

Познат ли е конфликтът? – Да.

Темата позната ли е? – Отговорът е да. И въпреки това тя би могла да се играе и да се гледа с интерес, дори и да разглежда страници от нашето минало.

Кое е новото в тази пиеса? Това е образът на Тончо. Доведен ли е този образ докрай? Мисля, че има още какво да се чопли. Освен това и препоръката за стъстяване на драматургическия

~~изменил~~

материал в трето действие, нищо друго не бива да се пипа.

Главатар на тази банда трябва да остане Жеко, а не после да се поеме ръководството ѝ от неговия син, както предлагаш ти, Петре. И неговите синове са още под неговата здрава ръка. А синът на Жеко не е овчар. Той трупа богатство с крадене на овце.

Латинка търпи голямо развитие, като попада в това семейство, подмамена от любовта към Желязко, същият Желязко, комуто тя по-сетне казва: "Такъв ли си бил? Сега те разбрах." И нека една сантиментална сцена да има /разбира се не бива да помята/, но ~~да~~^{се} чувства, че в мъдростите, които Тончо ѝ казва, има нещо, което тя не може да разбере, но което женското сърце ѝ подсказва. И тук ми се ще да кажа две думи на бай Георги: че новата дума, новият образ е Тончо и докато Вълко е моторът на борбата, Тончо е романтиката. Общественият конфликт тук е ярко подчертан и чрез него се разкриват съдбите на хората. Той е изведен в четвърто действие в една широка масова картина, която е ненадмината в нашата драматургия. Аз не знам дали и в съветската драматургия има такава картина. За мен селяните в IV действие са малко е да се каже чудесни. В тях е пропита народната мъдрост, народния жизнен опит. С тези селяни ние се доближаваме до драматургията на Толстой в "Плодовете на просвещението". Мисля, че тези образи трябва да се изградят от много добри актьори. Т

Тук няма никаква декларативност, а лагерите се очертават още с репликите на Жеко: "Чул го е тук, а го е ~~занесъл~~ там." "Кученце да е, от сой да е." Какво класно разграничение личи от тия думи!

Аз бих искал като положителна страна в творбата на Караславов да отбележа голямата непринуденост и естественост на ситуациите. Няма нищо нагласено.

Аз приключвам първата част на моите мисли с пожеланието авторът много да не меси и да не пипа. Той нищо не бива да маха, само да прибавя.

Кое е това, което аз схванах в общите мисли на другарите? - Това сродяване между 30-те и 60-те години с нашето време е необходимо. То изисква дори едно разчупване на формата, търсене на някои нови изразни средства. Ако да речем в последната пиеса на Пагодин "Цветът живъ!" Ленин е направено да разговаря от рамката на портрета, защо тук Вълко в един диалог със своя син да не нарисова щастливото бъдеще, за което се бори. Така ще видят нашите зрители осъществени в сегашното време мечтите на Вълко в нашите строежи, в нашите Текезесета. Тастаногов казва

много верно, че театърът трябва да говори само в сегашно време.

Пак ще се върна на тази мисъл, че епохата много добре се познава от автора, че това е довело автора до доста изчерпателно интересно описание, но го е погълнало и не му е позволило да направи тези обобщения, за които ние сега тук другарски говорихме. Първо - за Вълко ~~жижиж~~ да се потърсят повече черти, които сега са нужни на нашата работническа класа. Второ - да се обогати образа на Тончо, неговата душевна чистота и героизъм. Трето - да се използват всички възможности на сюжета, за да се видят мечтите за новия живот, как вижда трудностите, къде са успехите и изобщо да се поразчупи формата. Не е Жеко, който ще се обърне към публиката, а по-скоро това трябва да направят положителните герои.

Съгласен съм с Кольо, че тази сатира не бива да се играе много леко. Тук режисурата трябва да схване мярката.

На мен ми се струва, че е необходимо да има един епизод, който да разкрие жестокостта и безскрупулността на Жанката.

И последната ми бележка е за заглавието. Много ми харесва, много верно изразява същността на темата, но защо авторът да не помисли за заглавието, което да звучи по-романтично.

Ето с тези мисли аз мисля да предложа пиесата на заседанието на първия художествен съвет. И да не се пипа много.

СЕВЕЛИНА ГЪОРОВА - Чуйте какво е написал другарят Люцкан по повод на новата пиеса на другаря Караславов: "Предложи Караславов "Глас народен" и вик възторжен въздуха раздра: "Намерихме пиеса - хип-хип ура!"

ГЕОРГИ КАРАСЛАВОВ - Аз много съм ви признателен за ценните бележки, които вие ми направихте и за много ценните съвети, които ми дадохте. Още като говорехте нямате пред колко много идеи ми хрумнаха и сега репликите ми ще станат още по-звънливи, още много литературщина има. Те ще почнат просто да звънтят като струни. Вие ще видите и образите какви ще станат, без да разширявам, без да развалям, в същите реплики, само през две-три атмосфери налягане и особено когато говорят за борбата в селото. Ще обогатя образите на Латинка и Тончо. Тази сцена за разказа на Вълко с детето аз я имам записана. Надявам се, че следващата редакция ще бъде още по-добра.